

Vei- og bompengeproblematikken er et naturlig tema i forestillingen.

📷 PÅL CHRISTENSEN

Kristin Svensen synger om det å være rosablogger.

📷 PÅL CHRISTENSEN

Stavanger revygruppe, foreløpig uten navn i 1987. Fra venstre: Sigrun Eriksen, Pål Hjelm, Elisabeth R. Fjermestad og Pål Mangor Kvammen. Kristin Svensen kom med året etterpå – først som sanger og senere revyartist.

📷 STIG IDSAL

på scenen. Men dessverre er det ofte slik at de som har gjort det bra i skole- eller studentrevy, ikke har noe sted å fortsette.

– Ungdommen må tenke nytt

Pål Mangor Kvammen tror det vel så mye handler om økonomi som vilje til å dra i gang store prosjekter som Stavanger revyteater.

– Revysjangeren lever i beste velgående, men stort sett er det to-tre personer som står på scenen med et lite band. Vi kjører full pakke med orkester. Det er dyrt, men når vi først setter opp noe, skal vi gjøre det skikkelig, sier han og legger til at årets forestilling havner mer inn i «show»-kategorien enn revy.

Kvammen mener det er enkle- re å gjøre seg bemerket som enkeltartist i dag og tror ungdom- mer som vil ha en framtid på scenen, må tenke nytt.

– Det er ikke sikkert at denne

formen funker for ungdommer i dag. De må finne sin egen stil og form, sier han.

Elke siddiser

Selv om Stavanger revyteater har holdt koken i 30 år, er de aldri blitt et nasjonalt fenomen. De satset hardt i starten, men har nå ingen ambisjoner om å ta med seg «Absolutt humor» ut på veien. Med 25 personer involvert i produksjonen, ville det blitt altfor dyrt og vanskelig logistikkmessig. Dessuten beskriver de seg selv som en «veldig lokal gruppe».

– Skulle vi framført dette i Bergen, måtte vi ha skrevet om store deler av teksten, sier Sigrun Eriksen, som forteller at de gjerne kan diskutere en setning i fem minutter før de blir fornøyd.

Ifølge Sagmo i Norsk revy har både Stavanger revyteater og Stavanger hatt en enorm betydning for revymiljøet på Vest-

Om forestillingen

- **Med:** Sigrun Eriksen, Kristin Svensen, Pål Mangor Kvammen og Pål Hjelm.
- **Regi:** Pål Mangor Kvammen og Yngvar Numme.
- **Orkester:** Jan Hauge, Inge Enoksen, Per Tønnesen, Pål Morterud, Gaute Risa, Geir Ullenes, Ebbe Sivertsen og Roy Holtan.
- **Spilletid:** 2 timer med pause.
- **Premiere:** Onsdag 18. oktober på Stavangeren.

Pål Hjelm framfører «Stavanger- style», en parodi på «Gangnam Style».

📷 PÅL CHRISTENSEN

landet, men mangler en vesentlig erfaring for å nå lengre ut.

– Man er ikke nasjonal før man er på tv. Så enkelt er det. Dizzie Tunes hadde prime time på NRK på 70- og 80-tallet og ble nasjonale kjendiser. Skal du ha stor gjennomslagskraft, må du på tv, sier hun.

– Kan dette endre seg nå som de digitale mediene overtar mer og mer for de tradisjonelle tv-kanalene?

– Ja, det tror jeg. Tv på nett endrer vanene og gjør det enklere å spille inn fine ting på nye kanaler. Problemet er å få folk til å betale for det. Det er vanskelig å bane vei inn i stuene til folk så lenge man ikke tilbyr produktet gratis, sier Sagmo, før hun legger til:

– Men man skal aldri glemme at ingenting slår opplevelsen av å se et show live. Humor og revy er best i salen!

En ypperlig duo

Arnfinn Bø-Rygg

Rachmaninov: Cello-sonate op. 19; Sjostakovitsj: Cello-sonate op. 40.
Audun Sandvik cello,
Sveinung Bjelland klaver.
LAWO

Audun Sandvik og Sveinung Bjelland (fra Stavanger) viser seg på denne nye cd-en som en fremragende duo. De har spilt sammen lenge, til glede for mange, med dette er deres første cd. Nå har de hentet frem verk som ikke er altfor mye spilt, og som står godt til hverandre, cello-sonater av Rachmaninov og Sjostakovitsj. De to russiske komponistene skriver sangbart. Så er da også, som det ganske riktig står i tekstheftet, celloen det instrument som kommer den menneskelige stemmen nærmest.

Særlig Rachmaninovs cello-sonate er undervurdert og ganske oversett, stilt i skyggen av komponistens klaverkonserter, klaverstykker og noen av symfoniene. Det har Sandvik/Bjelland nå virkelig rettet på. Førstesatsen i denne sonaten utvikler en her-

lig, sentimental melodi. Den er nesten som hos Schubert: Vi ønsker at den skulle vare lenger, selv om den kommer igjen og igjen, i ny lyssetting. Sentimental? Ja, musikken tåler også denne følelsen, så fremt den ikke manifesterer seg som en fullstendig oversvømmelse av subjektet. I Sandvik/Bjellands-tolkning er det ikke slik.

For Sandviks og Bjellands spill er passe nøkternt – og samtidig romantisk: her er ingen motsetning. Sjostakovitsj' cellosonate har inntet politisk over seg, slik som de fleste av hans verk. Her er både russisk folklore, orientalsk koloritt, samt det groteske og ironisk-karikerende som ellers kjennetegner denne komponisten. Sonaten blir gjennomspilt med alle disse karakteristika. Særlig merket jeg meg tredjesatsen, som er som en lang pust i largo.

«Snømannen» rett inn på Kinotoppen

Den kritikerslakte, «norske» Hollywood-filmen «Snømannen» gikk rett inn på en førsteplass på Kinotoppen sist helg – og kan notere seg for årets tredje beste åpningshelg.

Da benket 82.988 publikummere seg for å se storfilmen basert på Jo Nesbø bok av samme navn, noe som bringer seertallet opp i til sammen 95.033, ifølge Filmweb.

Dermed må forrige ukes kinotopp, «Askeladden – I Dovregubbens hall», rykke én plass ned på listen med et innrykk på 34.981 i sin tredje uke på kinoene.

Mens «Blade Runner 2049» ligger på tredjeplass, inntas fjerdeplassen på Kinotoppen

av «My Little Pony – The Movie» som hadde helgepremiere nå – og ble sett av 17.402 publikummere.

Kritikerroste «Den nattpappa henta oss» var den eneste nye norske filmen som hadde premiere i helgen. Med et seertall på 1.413 fra fredag til søndag kan regissør Stefan Strandberg notere seg en 15. plass for sin animasjonsdokumentar.

«Snømannen»s sterke åpningshelg tok den også inn på en tredjeplass på listen over årets beste åpningshelger på kino – kun slått av «Skjønnheten og udyret» (108.597) og «Fifty Shades Darker» (99.883), og foran «Marcus & Martinus»-kinodokumentaren.

God helg for Michael Fassbender som spiller hovedrollen i «Snømannen».

📷 HÅKON MOSVOLD LARSEN